

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/32/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716010156
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bobor
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6716010156.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí 1. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušika, PhD. a JUDr. Jozefa Mikluša prejednal odvolanie obžalovaného C. E. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 22. 4. 2016, sp. zn. 3T 38/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. E. **z a m i e t a** .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 22. 4. 2016, sp. zn. 3T 38/2016 bol obž. C. E. uznaný za vinného v bode 1) samostatne a v bodoch 2) a 3) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. e), j) Tr. zák. a v bode 1) samostatne a v bodoch 2) a 3) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, ako je to bližšie rozvedené v napadnutom rozsudku na strane 1-3.

Bol mu za to uložený podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., za použitia § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. h), § 38 ods. 3, 5 Tr. zák., § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Ohľadom náhrady škody rozhodol okresný súd tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obž. C. E. a už právoplatne odsúdeného C. J. nahradiť poškodeným W.. G. Q. z titulu náhrady škody 1 674,- eur, B. D. a W.. C. D. 380,- eur, W.. C. G. 195,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodení W.. G. Q., C.. C. T., B. D. a W.. C. D. boli so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na občianskosúdne konanie.

Svoje rozhodnutie zdôvodnil prvostupňový súd tým, že keďže obžalovaný C. E. priznal vinu vo všetkých troch skutkoch a bolo tak prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine, hrozila tomuto pri základnej trestnej sadzbe od 3 do 10 rokov a zvýšená trestná sadzba od 6 a pol do 10 rokov, uložil tomuto trest za použitia zmierňovacieho ust. § 39 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pričom pre výkon trestu bol obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, čo do výroku o vine a treste, domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozsudku a uloženia mu miernejšieho trestu odňatia slobody za použitia § 39 ods. 1, 3 písm. d) Tr. zák., prípadne vrátenia veci prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Obžalovaný poukazoval na to, aj keď síce urobil vyhlásenie v zmysle 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vo vzťahu ku všetkým trom skutkom obžaloby, mal za to, že je tu

spochybnená právna kvalifikácia skutkov uvedených pod bodmi 2) a 3) rozsudku, či tieto skutky boli spáchané vlámaním, nakoľko zo znaleckého posudku KEÚ PZ v Slovenskej Ľupči neboli zistené stopy po pôsobení tzv. planžiet určených k bezklúčovému ovládnutiu cylindrických uzamknacích mechanizmov.

Obžalovaný sám zaslal krajskému súdu vyjadrenie, ktoré nazval „doplnenie podaného odvolania“, keď poukazoval na nové skutočnosti, ktorými je narodenie dieťaťa, pričom sľúbil odvolaciemu súdu, že už bude žiť riadnym životom v budúcnosti a nedopustí sa spáchania žiadneho úmyselného trestného činu.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ môže podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že prvostupňový súd rozhodol na základe správne zistenom skutkovom stave, pretože mal oporu v dôkazoch, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd stručne a jasne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Ako zistil krajský súd okresný prokurátor podal na C. E. a C. J. obžalobu dňa 18. 3. 2016 pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. e), j) Tr. zák., ktorý mal spáchať obž. C. E. sčasti sám, sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., keď v podstate v troch prípadoch a to v dňoch 16. 10. 2015 a 29. 10. 2015 sa vlámali do obytných priestorov, odkiaľ odcudzili tam nájdené veci.

Na hlavnom pojednávaní obž. C. E. vyhlásil, že priznáva vinu u všetkých troch skutkoch, na čo senát podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a rozhodoval tak ďalej len o treste, prípadne o ochrannom opatrení a náhrade škody.

Spoluobžalovaný C. J. nepodal odvolanie a tak v jeho prípade sa stal rozsudok okresného súdu právoplatným.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, krajský súd poukazuje na vyhlásenie obžalovaného a prijatie vyhlásenia obžalovaného súdom podľa § 257 ods. 7 Tr. por. a tak sa nemohol zaoberať skutkovými zisteniami, ale len výrokmi o treste a výrokmi o náhrade škody.

Čo sa týka uloženého trestu, prvostupňový súd sa snažil dôsledne riadiť zákonnými ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., podľa ktorých trest u každého obžalovaného má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Navyše pri ukladaní trestu bol obžalovanému trest mimoriadne znížený v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák., keď podľa názoru krajského súdu na to neboli zákonné dôvody. Podľa cit. ustanovenia, ak vzhľadom na okolnosti prípadu, alebo vzhľadom na pomery páchatel'a sa má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Krajský súd poukazuje na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 7. 10. 2011, sp. zn. 1T 94/2011, kedy bol C. E. odsúdený pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a iné na trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný bol podmienečne prepustený dňa 2. 7. 2012, pričom mu bola určená skúšobná doba na 3 roky. Krátko na to, ako obžalovanému uplynula skúšobná doba podmienečného prepustenia sa obžalovaný dopustil spáchania tých istých majetkových trestných činov a za tohto stavu nebolo možné ukladať obžalovanému trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. S prihliadnutím však k tej skutočnosti, že odvolanie nepodal prokurátor, nebolo možné rozhodnúť v neprospech obžalovaného, čo sa týka sprísnenia trestu.

Pokiaľ ide o výroky o náhrade škody, keď prvostupňový súd rozhodol podľa § 287 ods. 1 Tr. por. a zaviazal obžalovaných nahradiť poškodeným W.. G. Q. z titulu náhrady škody 1 674,- eur, B. D. a W.. C. D. 380,- eur, W.. C. G. 195,- eur, je tento výrok zákonný a taktiež je zákonný, keď podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodených W.. G. Q., C.. C. T., B. D. a W.. C. D. odkázal na občianskosúdne konanie.

Z týchto dôvodov krajský súd odvolanie obž. C. E. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.